

rülmény, hogy a kamara pártjait a választási összecsapás hevésségének látszata ellenére elvi, programmbeli ellentétek nem választják el. A különböző pártok csak különböző személyi csoportosulások, de nem különböző programmok, különböző célkitűzések. A mindenkori kamarai ellenzék, ha az ellenzék létének valamilyes komoly tartalmat akarunk mégis csak betudni, tulajdonképeni eltérése, hogy erőteljesebb cselekvést kíván, de viszont épen e körül az a hibája is, hogy a kamara fellépését tartja az egyetlen döntő tényezőnek és hogy a kamarának csak akarni kell és az eredmény számára már is biztosítva van. Ez a gondolatmenet azonban a napi krónikás feladatát túlhaladná; úgy érezzük, hogy nemcsak a kamara belső harmoniáját, de a kamara fellépésének nagyobb egységességét és az egységesség révén e fellépés átütő erejének növekedését eredményezné, ha jobbról és balról jó szándéku emberek a zöld asztalhoz leülnek, annak tudatában, hogy az ügyvédség érdekküzdelme is csak az idegen érdekekkel való kompromisszumos összeegyeztetés útján vívható meg.

A közéleti krónikás bírálatot akart gyakorolni, amelynek ne tessék szemére vetni, hogy erkölcsi fensőbbiséget arrogált magának. Vesse el a tollat, aki ilyfajta kérdésekben nem tud személyes súlyán vagy jelentéktelenségén túlmenve egy akár mesterségesen megteremtett fensőbbiség érzésével beszélni. A krónikás személye elvész és az ő hangján keresztül az összesség az egyéni érdeken felülálló, az egyéni érdeket nem tekintő tárgyilagosság szólal meg. A nappal kopott ruhában járó színész, este kiáll királyi palástban és királyi pózban a szinpadra és feledteti a maga egyéni kopottságát. Bocsáttassék meg tehát e soroknak is az anonimitás királyi póza.

K. N.

A nyári törvénykezési szünet kérdésében tárgyalnak az illetékesek; tudomásunk szerint az igazságügyi kormányzat már a közeljövőben élni akar azzal a joggal, amelyet a Te. törvény adott meg számára és ezt a kérdést rendeleti úton kívánja szabályozni.

A magunk részéről két részletkérdést illetően óhajtunk a problémához hozzászólni. Az egyik: milyen hosszú legyen a törvénykezési szünet; — a másik kérdés: mi történjék a szünet alatt esedékessé váló perorvoslati beadványokkal?

A szünet időtartama kérdésében az az álláspontunk és azt hisszük, hogy felfogásunk az ügyvédi társadalom széles körében helyeslésre talál, mikép *a szünet legyen inkább rövidebb* (egyhónapos és nem hathetes, mint egyesek javasolják), *de minél kevesebb kivétel szakítsa meg az ügyvéd pihenőjét*. Azért mondjuk, hogy az ügyvéd pihenőjét, mert hiszen a bírák tör-

vényszabályozta szünidejét ez a rendelet úgy sem érinti; a nagyközönségnek pedig kevés köze van a törvénykezési szünethez: ellenben a mai nehéz viszonyok közepette túlon túl sokat fáradó és idegileg leromlott ügyvéd akár itthon marad nyárára, akár elutazik valahová, egyaránt méltányos, hogy minél zavartalanabb módon pihenhessen néhány hétig.

Ellenezzük tehát, hogy a törvénykezési szünetben például váltóügyekben tárgyalni kelljen; őszintén megvallva, a váltóügyek amúgy sem élveznek semmiféle privilégiumot, a biztosítási végrehajtás és a háromnapos teljesítési idő leszámításával; miért kelljen tehát a kifogások folytán épen a nyári szünetben tárgyalni, amikor normális viszonyok mellett a tárgyalási időközök nem kedvezőbbek, mint egyéb polgári perekben? Ép ily kevéssé tartjuk szükségesnek, hogy a szolgálati viszonyból eredő valamennyi per sürgősnek mondassék ki, mert hiszen e perek egy nagyrésze amúgy is csak próbálkozás jellegével bír egyeség elérésére; másrésze pedig — pl. többzepergős per az elbocsájtott cégvezető részéről — mindenképen elbírja az időhaladékat; hogy tehát valamely per valóban sürgős-e, azt a konkrét esetben egyenkint kell az erre hivatott bírósági elnöknek elbírálnia. Azt javasolnánk tehát, hogy kategóriák meghatározása helyett bizassék minden ügy sürgösségi jellegének meghatározása a bíróság elbírálására, annál inkább, mert meg vagyunk győződve arról, hogy akárhány szolgálati viszonyból eredő vagy váltóper sürgős letárgyalását a felperesi ügyvéd sem fogja kívánni és evégből nyári szünetét megzavarni ömaga sem fogja óhajtani. Az pedig különösebb indokolásra sem szorul, hogy pl. az igényperek tárgyalása semmi esetre sem tartozhatik a sürgős ügyek eleve meghatározott kategóriájába, mert a halasztó hatály ügyis felfüggeszti a további eljárást; a nemhalasztó hatályú igényperek pedig — egyes igen kivételes esetektől eltekintve — semmi esetre sem tartozhatnak azok közé az ügyek közé, amelyek miatt a törvénykezési szünetet meg kell törni.

A perorvoslatok kérdésében mi azt javasoljuk, hogy elvileg maradjon érvényben a perrendtartásnak a határidők megszabására vonatkozó intézkedése, a nyári szünet alatt is. Ha tehát a fellebbezési vagy felülvizsgálati határidő a szünet alatt jár le, a jogorvoslati beadvány az előírt határidőn belül beadandó legyen és a kötelezett fél e címen moratóriumra ne tartson számot. Ellenben jogában álljon a perorvoslattal élő félnek *indokait* csak a szünet befejeztét követő 15 napon belül benyújtania *pótbeadvány* alakjában, úgy, hogy a szünet alatt csak egy felzettel jelezze, hogy a bírói határozatot egyáltalán s mily mérvben támadja meg jogorvoslattal, mely esetben indokokat **azonban a szünet után beadandó periratában fejt** ki. Ez az intézkedés teljes mérvben biztosítja az ügyvéd nyári pihenését, de ugyanígy tiszta képet ad a hozott bírói határozat jogerőre

emelkedését illetően a pernyertes félnek is, akinek tehát idővesztés nélkül módjában lesz biztosítási vagy kielégítési végrehajtást kérnie és így nem jut hozzá a kötelezett fél ahhoz, hogy az ügyvédjének nyári szünete címén ő élvezzen indokolatlan módon egy vagy másfél havi moratóriumot. Az pedig nem szorul bővebb indoklásra, hogy egy blankettaszerű jogorvoslati beadvány elkészítése néhány percnyi időt kíván és még a legnagyobb kánikula közepette sem fárasztó munka. Az ítélet kihirdetéséből az ügyvéd mindig nyer annyi felvilágosítást a bíróság indokai felől, hogy legalább abban a kérdésben, kíván-e jogorvoslattal élni vagy sem: tájékoztathatja magát és így ha például az ítélet kikézésítése előtt elutazni kíván, annak bevárása nélkül benyújthatja az indokokat nem tartalmazó perorvoslati beadványát.

Egyebekben a legnagyobb örömmel üdvözljük a kormánynak azt az intencióját, hogy törvénykezési szünettel kíván az ügyvédség munkáját könnyíteni. Régen végetértek már azok a boldog idők, amikor minden valamire való ügyvéd helyettessel és nagy irodai személyzettel dolgozott, ma bizony az ügyvédek túlnyomó része maga szaladgál, maga intézi ügyeinek még technikai feladatait is; a kenyérkeresés nehéz munkájában pedig a kelleténél is több idegpazarlással kell küzdenie a létért: mindenképpen helyes és méltányos, hogy végre ez az osztály is hozzájuthasson — a jogkereső közönség sérelme nélkül — megérdemelt nyári pihenéséhez.

F. P.

IRODALOM.

Dr. Faluhelyi Ferenc, Dr. Király Ferenc és dr. Szász István: *Acta Juris Hungarici (Revue Trimestrielle de Droit Hongrois)*. I. évf. 1. szám. (1932. január—március.) *A Magyar Jogászegylet Gazdaságjogi Intézetének* folyóirata. Kiadja Politzer Zsigmond és Fia könyvkereskedése, Budapest.

A magyar jogászközönség, de egyúttal a külföld jogászvilága is régóta nélkülöz és sürget hazánkban egy olyan jogtudományi folyóiratot, amely a gyakorlati jogélet múltó jelentőségű kérdésein felülemelkedve, magyar, azonban főleg idegen nyelveken közzéadhatná a joggal irodalmilag foglalkozó szakférfiaink tudományos szempontból önálló értékű, nagyobb terjedelmű tanulmányait. Irodamunkból hiányzik ezidőszert az olyan folyóirat is, amely a magyar jogalkotás és jogfejlődés, valamint a magyar jogirodalom eredményeiről idegen nyelveken írt ismertetőkből tájékoztathatná a külföldnek jogösszehasonlítással foglalkozó jogászait. Nincs végül olyan folyóiratunk sem, amely a magyar nemzetközi jog tudományos művelői-